Werkverslag week 20

Maandag 13 mei

Er was een aantal collega's "zoek", deze maandag. Ik ben uitgenodigd om mee te draaien bij de schrijfgroep met collega M. Leuk, past goed bij me! Thema: Wat helpt je om door te gaan en niet op te geven? Ik heb dat gerelateerd aan mijn verslavingsperiode. Grappig; ik had tot twee keer toe de zelfde vraag als M. in gedachten.
Er waren twee deelnemers, wat weinig is.

's Middags: Amsterdam voor de WRAP, dag 7; nog twee keer te gaan.

Dinsdag 14 mei

Eigenlijk Howie-dag. Die is echter eens in de twee weken en deze dinsdag had ik vrij; Thuis gewerkt aan mijn projectje. Interviewtje met Mary Kok. Hoofd ambulante begeleiding bij Leviaan, over e-zorg. Erg interessant. Ze waren er vrijwillig mee begonnen, de voordelen blijken groter dan de nadelen. Zowel kwalitatief (qua zorg) als kwantitatief (qua effectiviteit/kosten). Wel een cultuuromslag voor het personeel.

Woensdag 15 mei

Samen met I. voor het eerst de lotgenotengroep geleid; Onze ervaren begeleidster H. keek mee, maar was stiekem toch wel heel actief betrokken, later begreep ik omdat I. relatief rustig was. Onderwerp:

assertiviteit. Met name bij een nieuwe deelnemer maakte dit alles veel los. Een heftig verhaal – vooral over vertrouwen – waarvan ik dacht: Laat maar even zijn. Gaande dat verhaal begon J., één van de deelnemers, haar haar te kammen, ik zag het en duidde het half als ongedurigheid/ongemak maar ik liet het zijn. Net als I. wat dat aangaat. Weer wat later vroeg dezelfde persoon of ze even mocht roken. H. keek naar mij; ik dacht even en zei: nee, liever niet, en verder iets over commitment en deelname aan de groep. Maar later, zei H. tegen J.: "Je hebt het even nodig hè?", en die ging toen alsnog het balkon op voor een sigaretje, kort daarop gevolgd door een groepslid. Nog weer iets later kwamen beiden terug. Mooi die steun.

Toen de sessie voorbij was, realiseerde ik me dat ik een vergissing had gemaakt; ik had J. gewoon de ruimte moeten geven om even tijd voor zichzelf te nemen. Daarom ben ik na afloop nog even naar haar toegegaan om dat te vertellen. Dat het iets met mijzelf te maken had. Vanuit mijn eigen opvoeding; bij mij thuis was het zo dat je flink moest zijn en dat, als het ongemakkelijk werd, je er gewoon doorheen moest gaan. Niet weglopen als het moeilijk wordt dus.

Dit alles heb ik later ook weer met mijn coach H. gedeeld. Die vertelde me dat haar buurvrouw tijdens de sessie had gezegd: J. moet er uit. En H. vertelde dat ze de signalen van haren kammen herkende, omdat ze J. al langer kende en wist dat dat een signaal was van getriggerd zijn. Ook kende ze de geschiedenis van J. en die had een hoop herkenning bij het verhaal van de nieuwkomer met het heftige verhaal. Dat kon ik natuurlijk allemaal niet weten, dus ik hoefde mezelf wat dat aangaat ook niet al te hard te vallen.

Wel goed denk ik als H. ons voor ze op vakantie gaat, vertelt of er nog meer mensen zijn die een bijzondere geschiedenis hebben en wat hun triggers zijn.

Donderdag 16 mei

Bijeenkomst aan het GGZ-gebouw aan de Hoeverweg 10 in Alkmaar. We kregen een soort workshop van een vijftal studenten van de Hogeschool voor de Kunsten Utrecht, die de opleiding Kunst en economie volgen. Klonk me erg leuk in de oren. Dit is wat ze er leren: *Kunst en Economie leidt je op tot creatief ondernemer en voor managementfuncties in de creatieve en culturele sector. Het eerste jaar is gericht op alle benodigde basiskennis. Je leert op verschillende manieren naar de creatieve sector te kijken: als zakelijk partner, organisator, marketeer en econoom. studeren aan de faculteit*

Leuke, creatieve, spontane, energieke en jonge mensen. Zei opa. Het deed me realiseren hoeveel deuren er inmiddels gesloten zijn. We moesten bij onze emoties zien te komen door het doen van een schrijfopdracht. We moesten drie herinneringen ophalen en daar in een gedichtje of andere tekst iets van de bijbehorende emotie bij noteren.

Oude bommenfabriek
Eén van de eerste dingen die bij me op kwam is: wie schrijft die blijft, wie zwijgt die verdwijnt. Een flauwigheidje. Ik dacht even na en vond al snel iets wat me had geraakt; het ging over een expo die ik alweer een paar weken geleden met een vriendin heb gezien; het was the museum of humanity. In een oude *bommenfabriek* nota bene.

Dit was een project van de fotograaf, Ruben Timman. Op de website staat te lezen hoe dat idee geboren of beter: gedroomd werd. Want in 2001 droomde Timman dat hij het Museum der mensheid bezocht en dat hij daar werd rondgeleid door Kofi Annan. Tijdens die rondleiding deed hij een schokkende ontdekking: het museum verkeerde in vervallen staat. De vitrinekasten waren bedekt met stof, het glas was gebroken en het was er donker. We kregen een kwartier voor de schrijfopdracht; daarin heb ik dit tekstje geschreven (staat in de foto op de volgende pagina; die foto was te zien op de expositie.). "De droom liet me niet los en zo ontstond het verlangen om middels foto's de schoonheid en waardigheid van de mens te midden van een gebroken wereld aan anderen te laten zien. Met die wens in mijn hart en mijn camera in de hand ben ik op pad gegaan en mijn droom groeide uit tot iets concreets: het Museum der mensheid."

Vanuit zijn overtuiging dat elk mens het waard is om waardig in beeld te worden gebracht, heeft Ruben sinds de droom duizenden mensen geportretteerd. Zo ontstond het verlangen om een plek te creëren waar kunst, cultuur en maatschappelijke vraagstukken elkaar ontmoeten. Een museum waar al de geportretteerde meesterwerken in hun volle glorie te bewonderen zijn! Sinds 23 maart 2019 is die plek te bewonderen op het Hembrug-terrein in Zaandam.

Ik vond het project meteen schitterend; Die oude fabriekshal was de perfecte locatie om imperfectie te vieren. Een plek waar imperfectie de norm is. Het had voor mij alles te maken met “ons vak”, waarin begrippen als oordeelloos zijn, stigmabestrijding, “je bent niet je beperking” en kwetsbaarheid kernbegrippen zijn. Dat er mogen zijn, met alles wat je bent, is wat me raakt. Een kernzin in mijn leven is een dichtregel van Lucebert: “Alles van waarde is weerloos.” Dat geldt trouwens ook voor poolkappen.

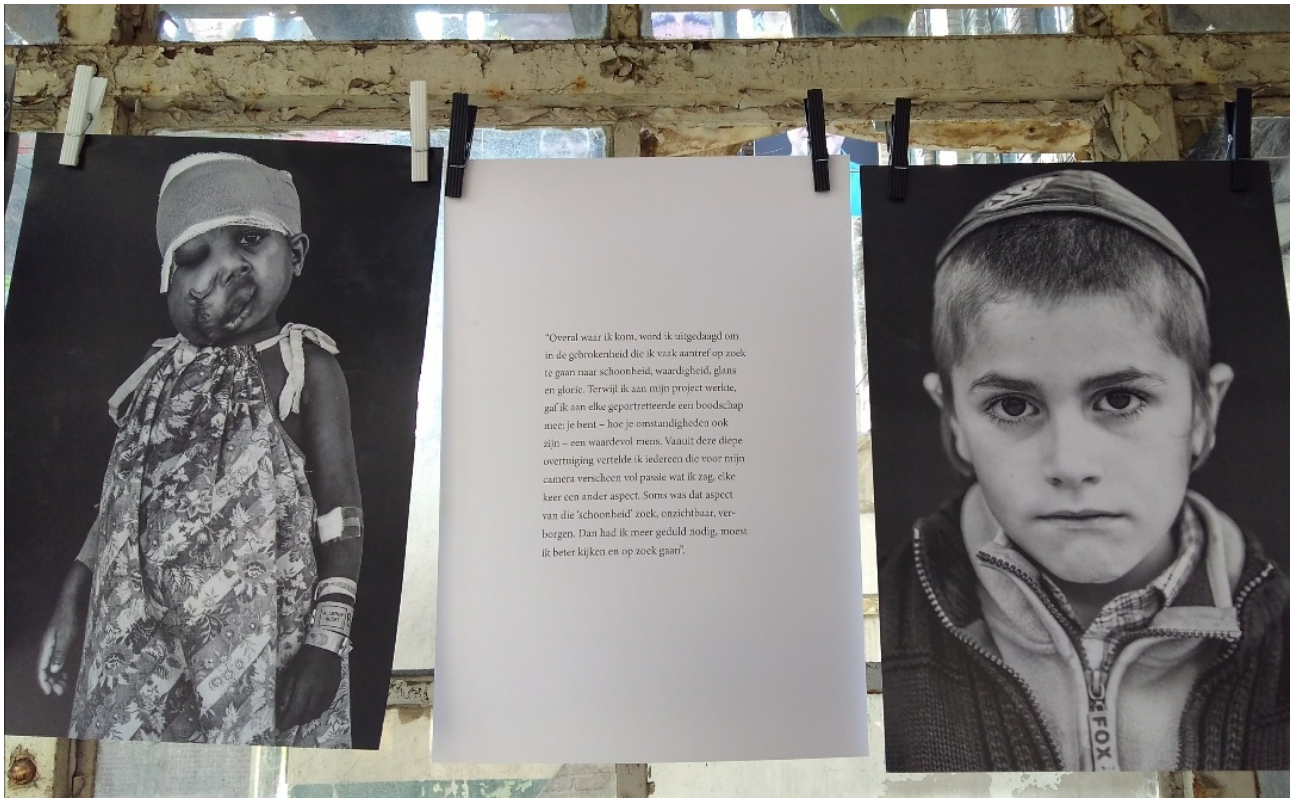

De tekst tussen de twee foto’s luidt: “Overal waar ik kom, word ik uitgedaagd om in de gebrokenheid die ik vaak aantref, op zoek te gaan naar schoonheid, waardigheid, glans en glorie. Terwijl ik aan mijn project werkte, gaf ik aan elke geportretteerde een boodschap mee: Je bent – hoe je omstandigheden ook zijn – een waardevol mens. Vanuit deze diepe overtuiging vertelde ik iedereen die voor mijn camera verscheen vol passie wat ik zag, elke keer een ander aspect. Soms was dat aspect van die ‘schoonheid’ zoek, onzichtbaar verborgen, dan had ik meer geduld nodig, moest ik beter kijken en op zoek gaan.”

Intussen was ik onder de indruk van wat mijn collega’s in dat kwartiertje op papier hadden weten te zetten. Mooie teksten, soms grappig en vaak ontroerend.

Afscheid van Walter

En natuurlijk was er tussen de middag en tijdens de lunch met copieuze broodjes en gezonde sapjes het afscheid van Walter. Walter heeft jarenlang intervisie gedaan bij GGZ-NHN, tot ver voorbij zijn pensioengerechtigde leeftijd, en nu gaat hij dan écht met pensioen.

Ik heb Walter helaas maar 1x meegemaakt, tijdens een intervisie, en ik begrijp wel wat mijn collega’s bedoelen als ze zeggen dat hij daar erg goed in is.

Een bijzonder iemand die altijd op meerdere fronten tegelijk actief is geweest.